

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **Zelený Sport Defence s.r.o.**, sídlem Slatina 116, zastoupená MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem, sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1 proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 21. 12. 2016, č. j. MPO 26625/16/10200/01000, č. j. MPO 26877/16/10200/01000, č. j. MPO 26892/16/10200/01000, č. j. MPO 27470/16/10200/01000, č. j. MPO 27613/16/10200/01000, č. j. MPO 27615/16/10200/01000, č. j. MPO 27620/16/10200/01000, č. j. MPO 27646/16/10200/01000, č. j. MPO 27757/16/10200/01000, č. j. MPO 27759/16/10200/01000, č. j. MPO 27773/16/10200/01000, č. j. MPO 27784/16/10200/01000, č. j. MPO 27787/16/10200/01000, č. j. MPO 27808/16/10200/01000, č. j. MPO 27854/16/10200/01000, č. j. MPO 27862/16/10200/01000, č. j. MPO 27868/16/10200/01000, č. j. MPO 27876/16/10200/01000, č. j. MPO 27894/16/10200/01000, č. j. MPO 27898/16/10200/01000, č. j. MPO 27911/16/10200/01000, č. j. MPO 27932/16/10200/01000, č. j. MPO 28058/16/10200/01000, č. j. MPO 28141/16/10200/01000, č. j. MPO 28209/16/10200/01000, č. j. MPO 28215/16/10200/01000, č. j. MPO 28234/16/10200/01000, č. j. MPO 28243/16/10200/01000 a č. j. MPO 28256/16/10200/01000, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 3 A 24/2017 - 512,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 3 A 24/2017 - 512, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutími žalovaného bylo žalobkyni na dobu nezbytně nutnou pozastaveno čerpání příslušných licencí (specifikovaných v rozhodnutích žalovaného) pro provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem (resp. v některých případech bylo na dobu nezbytně nutnou pozastaveno čerpání povolení k přepravě, dovozu, či vývozu), a to z důvodu ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva dle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, a v některých případech dle § 7a odst. 1 nebo § 8d odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb., o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, a o změně některých zákonů.

[2] Pozastavení čerpání příslušných licencí a povolení žalovaný ve všech rozhodnutích shodně odůvodnil tak, že v řízení bylo nepochybně prokázáno, že s panem Martinem Rudolfem, dřívějším jednatelem žalobkyně, bylo zahájeno trestní stíhání pro trestné činy nedovoleného ozbrojování a provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence, tedy takové trestné činy, jež přímo souvisejí s činnostmi, ke kterým žalobkyni opravňují licence a povolení, ohledně jejichž pozastavení byla správní řízení zahájena a vedena. Žalobkyně pak v průběhu řízení neuvedla žádné podstatné skutečnosti, kterými by tato obvinění vyvrátila, trestnou činnost pouze bagatelizovala. Dále měl žalovaný za prokázané, že ačkoliv Martin Rudolf již nepůsobí ve funkci jednatele žalobkyně (jednatelkou byla v době vydání rozhodnutí jeho manželka), má nadále vliv na jednání a činnost žalobkyně. Žalovaný taktéž poukázal na majetkové a personální propojení žalobkyně se společnostmi ZELENÝ SPORT s.r.o. a MULTIAGRO v.o.s. Slatina s tím, že kontroly Policie České republiky provedené v sídle těchto společností prokázaly pochybení při nakládání se zbraněmi, municí a výbušninami (materiál byl protiprávně skladován v rozporu s kolaudačním rozhodnutím v budově kravína s tristním stavem zabezpečení objektu). Žalovaný rovněž poukázal na zásadní nedostatky v evidencích, neboť v průběhu kontroly byly nalezeny zbraně neevidované v Centrálním registru zbraní; a naopak nebyly nalezeny jiné zbraně, které se dle registru měly na místě nacházet. Dále žalovaný odkázal na incident, při němž byl v průběhu samotné kontroly za podezřelých okolností zneškodnocen protiletadlový dvojkanón (nevidovaný v registru). V kontrolovaném areálu bylo rovněž zjištěno skladování většího množství výbušniny bez příslušných povolení. Na základě všech těchto skutečností žalovaný uzavřel, že žalobkyně není schopna zajistit, že nebude docházet k ohrožování veřejného pořádku, bezpečnosti a že nebude narušena ochrana obyvatelstva. Konstatoval, že v řízení nebyla vyvrácena závažná tvrzení Ministerstva vnitra (jako dotčeného orgánu, na jehož návrh byla s žalobkyní správní řízení o pozastavení čerpání licencí a povolení vedena). Dospěl k závěru, že *„existuje reálná možnost, že za současné situace by v případě nepozastavení čerpání licence mohlo dojít k dalšímu porušení státem chráněných zájmů, jimiž jsou ochrana veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrana obyvatelstva, v nichž je Ministerstvo vnitra na základě kompetenčního zákona ústředním orgánem“*. Žalovaný následně provedl test proporcionality, přičemž uzavřel, že vzhledem k aktuálním teroristickým hrozbám, jakož i výbuchům, ke kterým došlo v muničních skladech ve Vrběticích, je v tomto případě nutno nadřadit veřejný zájem (konkrétně ochranu práv společnosti a jednotlivců a plnění

pokračování

mezinárodních závazků České republiky) nad soukromý zájem žalobkyně a zásah do jejích práv. Uvedl, že vydaná rozhodnutí nezasahují do práv žalobkyně trvale, ale je zachována možnost, aby po pominutí důvodů příslušné orgány pozastavení čerpání licence (povolení) zrušily.

[3] V záhlaví označenými rozhodnutími ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklady žalobkyně a potvrdil prvostupňová rozhodnutí žalovaného. Na základě námitek žalobkyně se věnoval otázkám spojeným s formálním a účelovým zánikem funkce jednatele žalobkyně (trestně stíhaného Martina Rudolfa), jakož i majetkovému a personálnímu propojení žalobkyně a výše jmenovaných společností. Uvedl, že kompletní posouzení věci nelze omezit pouze na bezúhonnost žadatele nebo zúčastněných fyzických osob, ale je nutno přihlédnout ke všem dostupným informacím a aspektům, včetně informací zpravodajského a operativního charakteru, které jsou relevantní z hlediska vnitřního pořádku a bezpečnosti. Ministr průmyslu a obchodu považoval za zásadní výše shrnutá pochybení žalobkyně zjištěná kontrolami Policie České republiky, představující závažné nedostatky v evidenci zbraní, zabezpečení skladovacích prostor, včetně dalších zjištěných nesrovnalostí, které v souhrnu vytvářejí prostor pro kriminální činnost a podmínky pro přechod zbraní do nelegální sféry. K namítanému porušení zásad správního řízení uvedl, že zásada legitimního očekávání platí pro skutkově shodné nebo obdobné případy. Pokud žalobkyně v rozkladu namítala, že v případě dvou jiných konkrétních obchodních společností žalovaný řízení o pozastavení čerpání licence nevedl, přestože vůči těmto společnostem a jejich statutárním orgánům bylo rovněž zahájeno trestní stíhání, ministr konstatoval, že totožnost nebo obdobnost věci není dána pouze podáním žádosti dle téhož zákona, ale je nezbytné posuzovat všechny okolnosti konkrétního případu, které byly v žalobkyní zmiňovaných případech diametrálně odlišné.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud nepřisvědčil většině žalobních námitek týkajících se nepřezkoumatelnosti výroků prvostupňových správních rozhodnutí, tvrzení o zahájení řízení v rozporu se správním řádem, otázek dopadů trestního stíhání osoby, která již není jednatelem žalobkyně, navázání výsledků správního řízení na provedenou kontrolu, změny rozkladové komise a dalších. Jako důvodnou však posoudil námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadených rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve vztahu k namítanému porušení zásady legitimního očekávání. Dle městského soudu ministr průmyslu a obchodu v rozhodnutích nedostatečně vysvětlil, v čem se liší případ žalobkyně od v rozkladu poukazovaných případů jiných obchodních společností podnikajících v zahraničním obchodu s vojenským materiálem, u nichž řízení o pozastavení čerpání licence nebylo zahájeno, a pouze konstatoval „diametrální odlišnost“ těchto případů. Dle názoru městského soudu se ministr průmyslu a obchodu s uplatněnou námitkou nevypořádal tak, aby z odůvodnění bylo možno zjistit, z jakého důvodu ji považuje za lichou, mylnou nebo vyvrácenou. V této souvislosti poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu, že správní orgán je povinen vysvětlovat odlišnosti v rozhodování, přičemž v případě odklonu od ustálené správní praxe je povinen tuto změnu náležitě odůvodnit. Dle městského soudu měl ministr průmyslu a obchodu uvedenou námitku řádně vypořádat a vymezit odlišnosti mezi případy žalobkyně a jiných označených obchodních společností.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[5] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Nesouhlasí se závěrem městského soudu, že nedostatečně vypořádal námitku porušení zásady legitimního očekávání. Stěžovatel v kasační stížnosti přestřel výklad rozhodné právní úpravy a poukázal na skutečnost, že správní řízení o pozastavení čerpání licence dle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb. (stejně jako pozastavení čerpání povolení k vývozu dle § 8d zákona č. 228/2005 Sb.) se zahajují pouze na návrh dotčeného orgánu, kterým je Ministerstvo vnitra. V těchto případech tak žalovaný zahajuje správní řízení toliko po obdržení příslušného návrhu dotčeného orgánu. V případě zbylých řízení dle § 7a zákona č. 228/2005 Sb. (pozastavení čerpání povolení k přepravě a dovozu) stěžovatel poukázal na skutečnost, že tato řízení zahajuje z moci úřední na základě podnětu Ministerstva vnitra jako dotčeného orgánu, který k tomu v rozsahu kompetencí svěřených mu zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky (dále též „kompetenční zákon“), disponuje potřebnými informacemi. Ve vztahu k posledně uvedenému typu řízení se pak neztotožnil se závěrem městského soudu, že by ve vydaných rozhodnutích nedostatečně odůvodnil, proč není shodně postupováno v obdobných případech jiných společností podnikajících v zahraničním obchodu s vojenským materiálem.

[6] V této souvislosti stěžovatel pokládal za zásadní důvody, které je dle jeho názoru možno vztáhnout ke všem vedeným typům řízení, že správní řízení vedl nejen pro trestní stíhání statutárního orgánu, ale rovněž pro jiné závažné nedostatky zjištěné v muničním skladu žalobkyně, které jsou v rozhodnutích obou stupňů podrobně popsány. Nesouhlasil proto s hodnocením městského soudu, že blíže nevysvětlil „diametrální odlišnost“ souzené věci od případů týkajících se jiných společností uvedených žalobkyní v rozkladu. S odkazem na soudní judikaturu stěžovatel upozornil, že odpověď na námitky účastníka řízení v sobě může konzumovat i odpověď na jiné související námitky. Měl tedy za to, že podrobným vypořádáním námitek směřujících do všech kontrolou zjištěných pochybení logicky vysvětlil i odlišnosti případu žalobkyně od případů společností, na které poukazovala žalobkyně a u kterých nebyla řízení o pozastavení čerpání licencí a povolení vedena. Stěžovatel rovněž poznamenal, že se v daném případě nejednalo o odklon od ustálené správní praxe, neboť nikdy netvrdil, že by důvodem probíhajících správních řízení a v nich vydaných správních rozhodnutí bylo „toliko“ trestní stíhání tehdejšího statutárního orgánu žalobkyně.

[7] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že návrh dotčeného orgánu (Ministerstva vnitra) na pozastavení licencí byl podán zejména z důvodu vedeného trestního stíhání tehdejšího jednatele žalobkyně, k čemuž měly dle stěžovatele přistoupit i další důvody svědčící o závadném jednání žalobkyně. Žalobkyně však trvala na tom, že se stěžovatel nevypořádal s námitkou, dle které nebylo v případě jiných konkrétních subjektů obchodujících s vojenským materiálem (jejichž statutární orgány byly rovněž trestně stíhány) postupováno shodně jako v jejím případě. Žalobkyně se proto plně ztotožnila se závěry městského soudu obsaženými v odůvodnění napadeného rozsudku.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[9] Ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb. upravuje, že obchod s vojenským materiálem může provádět pouze právnická osoba se sídlem na území České republiky (nebo podnikající fyzická osoba v případech stanovených tímto zákonem) na základě povolení. Podle odst. 2 téhož ustanovení zákona *povolení vydává Ministerstvo průmyslu a obchodu na základě závazných stanovisek dotčených orgánů, kterými jsou*

- a) *Ministerstvo zahraničních věcí z hlediska zahraničně politických zájmů České republiky, dodržování závazků vyplývajících pro Českou republiku z mezinárodních smluv, jakož i z členství České republiky v mezinárodních organizacích,*
 - b) *Ministerstvo vnitra z hlediska veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva,*
 - c) *Ministerstvo obrany z hlediska zabezpečování obrany České republiky*
- (pozn.: zvýraznění podtržením – zde i dále v textu – doplnil Nejvyšší správní soud).

[10] Podle § 14 zákona č. 38/1994 Sb. dále platí, že *právnická osoba, které bylo vydáno povolení podle tohoto zákona, je oprávněna určitý obchod s vojenským materiálem provádět jen na základě, v rozsahu a za podmínek stanovených v licenci.*

[11] Podle § 19 odst. 2 téhož zákona *v případě, že je to z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) nezbytné* (pozn.: je-li to odůvodněno zahraničně politickými zájmy České republiky nebo ochranou veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva), *může ministerstvo na návrh dotčeného orgánu pozastavit čerpání licence na dobu nezbytně nutnou. Rozklad proti rozhodnutí o pozastavení čerpání licence nemá odkladný účinek. Pominou-li důvody podle věty první a není-li důvod k postupu podle odstavce 1, ministerstvo na návrh dotčeného orgánu rozhodnutí o pozastavení čerpání licence zruší.*

[12] V projednávané věci pak městský soud v napadeném rozsudku nezohlednil a nerozlišil, že s žalobkyní byla vedena správní řízení také podle § 8d odst. 1 a § 7a odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb. Tento zákon upravuje kontrolu obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, a to při jejich přepravě na území členských států Evropské unie, dovozu na území České republiky z jiného než členského státu Evropské unie a vývozu z území České republiky do jiného než členského státu Evropské unie v návaznosti na přímo použitelný předpis Evropské unie upravující oblast obchodování se střelnými zbraněmi a střelivem. Stanovené výrobky, jejichž seznam vláda stanoví nařízením, mohou být přepravovány a dováženy pouze na základě povolení stěžovatele; vývoz výrobků určených přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím oblast obchodování se střelnými zbraněmi a střelivem lze provádět pouze na základě povolení k vývozu (§ 1 odst. 2 a 3 zákona č. 228/2005 Sb.).

[13] Podle § 8d odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb., který upravuje pozastavení čerpání povolení k vývozu, *v případech stanovených přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím oblast obchodování se střelnými zbraněmi a střelivem ministerstvo na návrh dotčeného orgánu pozastaví čerpání povolení k vývozu. Rozklad proti rozhodnutí o pozastavení čerpání povolení k vývozu nemá odkladný účinek.* Podle odst. 2 téhož ustanovení zákona platí, že *pominou-li důvody podle odstavce 1 a není-li důvod k postupu podle § 8e, ministerstvo*

na návrh dotčeného orgánu, na základě jeho návrhu bylo rozhodnuto o pozastavení čerpání povolení k vývozu, rozhodnutí o pozastavení čerpání povolení k vývozu zruší.

[14] Pozastavení čerpání povolení k přepravě a dovozu stanovených výrobků pak zákon č. 228/2005 Sb. upravuje v § 7a odst. 1, dle kterého *v případě, že je to nutné z důvodu ochrany mezinárodních závazků České republiky nebo jejich zahraničně politických nebo bezpečnostních zájmů, ministerstvo pozastaví výkon práv a povinností z povolení (dále jen „čerpání povolení“). Rozklad proti rozhodnutí o pozastavení čerpání povolení nemá odkladný účinek. Pominou-li tyto důvody a není-li důvod k postupu podle § 8 odst. 1, ministerstvo rozhodnutí o pozastavení čerpání povolení zruší.*

[15] S ohledem na závěry, které v daném případě vedly městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatele, a předmět sporu řešený mezi účastníky řízení Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, systematicky zařazený do hlavy II zabývající se základními zásadami činnosti správních orgánů v pozitivním právu, upravuje hned několik souvisejících zásad: *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem* (zásada ochrany veřejného zájmu), *aby odpovídalo okolnostem daného případu* (zásada nestranného postupu správních orgánů či zásada individualizace), *jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly* [zásada materiální rovnosti, která je mj. jedním z pramenů ochrany legitimního očekávání (nepřekvapivosti)]. Tato zásada je úzce provázána právě se zásadou individualizace. Na straně jedné platí, že každý případ řešený správním orgánem je svým způsobem jedinečný a jeho řešení musí vycházet z konkrétních okolností případu. Na straně druhé však musejí postupy správního orgánu naplňovat požadavek předvídatelnosti a musí být respektována ustálená správní praxe. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, bod [24]: *„Pokud v okamžiku rozhodování správního orgánu existují jiná jeho rozhodnutí pojednávající o skutkově týchž či obdobných případech, je nutno chránit víru účastníků, že správní orgán bude také v jejich případě rozhodovat stejným způsobem. Existence možnosti účastníků řízení spolesknout se na to, že jejich věc správní orgán posoudí stejným způsobem, jakým již dříve posoudil skutkově obdobné či stejné věci, je nezbytnou součástí jednoho ze základních znaků právního státu - právní jistoty.“*

[16] Je-li však zřejmé, že zahájení správních řízení podle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb. a § 8d zákona č. 228/2005 Sb., vedených stěžovatelem v souzené věci, je vázáno pouze na návrh dotčeného orgánu (jak vyplývá z jejich doslovného znění citovaného výše), je nutno přisvědčit stěžovatelově argumentaci, že jej nelze činit odpovědným za případy, kdy správní řízení nezačal z důvodu, že dotčený orgán (zde Ministerstvo vnitra) takový návrh nepodal. Stěžovatel by hypoteticky mohl být za svůj postup „odpovědný“ např. v situacích, kdy návrh dotčeného orgánu sice podán byl, řízení však nebylo zahájeno, anebo sice zahájeno bylo, avšak licence či povolení nebyly pozastaveny. O takové případy se však v souzené věci zjevně nejednalo a jejich existenci žalobkyně ani netvrdila.

[17] V projednávané věci proto bylo možno vycházet ze shora nastíněných obecných východisek stran jednotnosti správní praxe pouze v typově obdobných případech řízení o pozastavení povolení dle § 7a odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb., která nejsou zahajována na návrh dotčeného orgánu, ale z moci úřední (není přitom rozhodné, zda na základě

pokračování

případného podnětu dotčeného orgánu, nebo bez něj). Pokud tedy žalobkyně vznesla námitku porušení legitimního očekávání s tím, že v jiných obdobných případech nebylo zahajováno (typově shodné) řízení z moci úřední, byl by stěžovatel povinen přezkoumatelně vysvětlit, proč ve skutkově shodných (resp. obdobných) případech příslušná správní řízení nezahajoval. Nejvyšší správní soud ovšem zároveň poznamenává, že správní orgán tím, že určité jednání ponechává bez postihu, byť je k tomu vybaven potřebnými pravomocemi, „*bez dalšího takové jednání neaprobujeme jako správné a souladné se zákonem. Pouhé "mlčení" veřejné správy, resp. její případná nečinnost v oblasti postihování deliktního jednání, tedy bez dalšího nezakládá legitimní očekávání, že dosud nepostihované deliktní jednání deliktním jednáním není, resp. že nebude postihováno*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 431/2017 - 39). Uvedený závěr vyslovený ve vztahu ke správnímu trestání lze argumentem *a maiori ad minus* nepochybně vztáhnout rovněž na jiná řízení zahajovaná *ex officio*.

[18] V souzené věci se však o situaci typově obdobných případů nejednalo, jak bude vysvětleno dále, a tedy se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěry městského soudu, že žalobkyní vznesená námitka porušení legitimního očekávání byla v rozhodnutích o rozkladu vypořádána nedostatečně a že rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu jsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelná, konkrétně právě pro nevypořádání námítky, již žalobkyně poukazovala na případy jiných obchodních společností, u nichž nebyla správní řízení (dle jejího tvrzení obdobná těm v nyní projednávané věci) zahájena.

[19] V souladu s § 68 odst. 3 správního řádu odůvodnění správního rozhodnutí obsahuje *důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*

[20] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k problematice přezkoumatelnosti odůvodnění správních rozhodnutí vyplývá, že „*z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“ (např. rozsudky ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 110, ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46, ve vztahu k nevypořádání odvolacích námitek pak např. rozsudky ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, nebo ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Tato judikatura Nejvyššího správního soudu vychází již ze starší judikatury Vrchního soudu v Praze (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, SJS 27/1994).

[21] Nejvyšší správní soud současně konstantně judikuje, že ačkoli „*je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být*

chápana zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (...) Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související“ (rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, a řada na něj navazujících rozsudků - z pozdějších např. rozsudek ze dne 27. 11. 2019, č. j. 9 As 55/2018 - 39, nebo ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 As 436/2019 - 62). Na určitou námitku může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění rozhodnutí prezentuje vlastní názor (odlišný od názoru účastníka řízení), který přesvědčivě odůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně implicity vypořádá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78, bod [23]).

[22] Z obsahu vydaných rozhodnutí stěžovatele, jejichž obsah je shrnut v bodech [2] a [3] rozsudku, vyplývá, že odůvodnění vydaných rozhodnutí nejsou založena výhradně na skutečnosti trestního stíhání někdejšího jednatele žalobkyně, nýbrž rovněž na zjištění řady dalších závažných nedostatků v provozu muničního skladu žalobkyně, jak stěžovatel konstantně uváděl v průběhu celého správního řízení. Zjištěná pochybení jsou v žalobou napadených rozhodnutích ministra průmyslu a obchodu označena jako zásadní a každé z nich je v rozhodnutí podrobně popsáno. Ministr průmyslu a obchodu taktéž výslovně uvedl, že posouzení věci nelze omezovat pouze na otázku trestní bezúhonnosti, ale je nutno přihlídnout ke všem dostupným informacím a aspektům, včetně informací zpravodajského a operativního charakteru. Za těchto okolností tedy nemohla být námitka žalobkyně, poukazující na případy jiných obchodních společností, jejichž statutární orgány měly být rovněž trestně stíhány, úspěšná, neboť důvodem pozastavení čerpání povolení (i licencí) žalobkyně nebylo „pouhé“ trestní stíhání jejího jednatele, nýbrž řada dalších zjištěných nedostatků popsaných výše. Žalobkyně v námitce obsažené v rozkladu neuváděla, že by i v případě jí označených obchodních společností byly kontrolami zjištěny podobně rozsáhlé závady a právní pochybení, jako tomu bylo v jejím případě. Je tedy zřejmé, že žalobkyní poukazované případy nejsou případy „skutkově shodnými nebo podobnými“ (ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu) s jejím případem, resp. tato podobnost z námitky žalobkyně nijak nevyplývá.

[23] Přestože ministr průmyslu a obchodu jistě mohl ve vydaných rozhodnutích odlišnost případů popsat podrobněji, Nejvyšší správní soud nesouhlasí s hodnocením městského soudu, že námitka žalobkyně, již poukazovala na porušení legitimního očekávání, byla nedostatečně vypořádána pouhým konstatováním o „diametrální odlišnosti“ bez bližšího vysvětlení, v čem konkrétně se případy zmiňované žalobkyní v rozkladu (tj. případy jiných obchodních společností podnikajících v zahraničním obchodu s vojenským materiálem) liší od případu žalobkyně. Nejvyšší správní soud naopak přisvědčuje stěžovateli, že podrobné vypořádání ostatních námitok obsažených v rozkladu dokládá celou paletu důvodů, pro něž bylo žalobkyni čerpání povolení a licencí pozastaveno, a dostatečně tedy její případ odlišuje od jiných společností, které se souzenou věcí spojuje „pouze“ skutečnost trestního stíhání jejich statutárních orgánů. Žalobou napadená rozhodnutí a jejich odůvodnění tedy dostatečně popisují konkrétní okolnosti

pokračování

souzeného případu, čímž jej náležitě individualizují; a popisem těchto okolností rovněž implicitně a přezkoumatelně odpovídají na vznesenou námitku žalobkyně.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Na základě výše uvedených skutečností tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto ve smyslu § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je městský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním závěrem vysloveným v tomto rozsudku, a tedy opětovně posoudí důvodnost jednotlivých žalobních námitek.

[25] V novém řízení městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu